

VINT-I-UN BOTONS

BLAUMUT

Sóc el fill d'un home senzill que dormia coloms amb la mà,
titular d'un càrrec de pes a casa de gent benestant,
capità del silenci quan toca, la mesura perfecta i la puntualitat,
escrivà de paraules senzilles als mots encreuats.
Quarts de sis,
ja som a la platja i sembla que tot preparat.
Els senyors, el vestit vermell i els núvols que venen de franc.
Un pintor de silenci tranquil parla del bell somriure que avui té la llum
i la Cèlia que espera pacient com ho fa de costum.

**Vint-i-un botons cordats
un dimarts de primavera,
a la riba d'ultramar
on no paren les sirenes.
Benvinguts al cel més alt que han vist mai les nostres celles.
Canto peces d'un joglar, que aquí on em veieu,
jo soc el senyor que aguanta el paraigua mentre balleu.**

Vaig pensant
les coses que penso quan no tinc res més per pensar.
Ella riu, i ell fa aquell posat de "tio" seriós i elegant.
Gira el vent, el terra se'ns mou, i la Cèlia que es prem el barret contra el cap,
com qui atura una idea que avui li ha donat per volar.

**Vint-i-un botons cordats
un dimarts de primavera,
a la riba d'ultramar
on no paren les sirenes.
Benvinguts al cel més alt que han vist mai les nostres celles.
Canto peces d'un joglar, que aquí on em veieu,
jo soc el senyor que aguanta el paraigua mentre balleu.
Vint-i-un botons cordats
un dimarts de primavera,
a la riba d'ultramar
on no paren les sirenes.
Benvinguts al cel més alt que han vist mai les nostres celles.
Canto peces d'un joglar, que aquí on em veieu,
jo soc el senyor que aguanta el paraigua mentre balleu.**